

1

De vraag ‘wat doe ik hier?’ werd dwingender naarmate het aantal consumpties om haar heen toenam. Ze kende eigenlijk alleen Alice en zelfs zij leek nu een volslagen vreemde. Ze had zich laten ompraten. Eigenlijk had ze dit weekend gewoon naar huis willen gaan, maar dit etentje was gepresenteerd als een gezellig uitje met vrienden en ze vond het altijd leuk om nieuwe contacten te maken.

Alleen bleken Alice en zij hele andere definities van ‘een etentje’ te hebben.

Haar versie bestond uit het genieten van eten en gesprekken.

En zo was het in eerste instantie ook begonnen. Nouja, als je het bespreken van het geschatte alcoholpercentage van de vorige avond, het vernederende verslag van geslaagde verleidingspraktijken en het vergelijken van de bonus van die maand een gesprek zou kunnen noemen.

De vraag ‘wat doe ik hier?’ werd op één of andere manier steeds beantwoord door een peinzende blik uit twee bizar blauwe ogen. Waren ze eigenlijk wel blauw? Als hij naar iemand anders keek, leken ze meer grijs. Maar nu, intens naar haar kijkend, waren ze zonder twijfel blauw.

Dit oogcontact duurde steeds maar even. Nu was geen uitzondering. Zijn ogen dreven bijna verveeld naar Matt, die hem – met een wazige blik en een scheefgezakte mond van een overvloed aan whisky – had aangesproken.

“Tom! Volgens mij ben jij hier alleen maar aangeschoven om te kunnen scoren!”

Ze dacht dat haar “Daar lijkt het iedereen om te gaan, hier” niet meer dan gemompel was geweest, maar de blauwe ogen rustten weer op haar en lieten niets te raden over. Hij had haar gehoord. En een opgetrokken wenkbrauw vroeg haar wat ZIJ hier dan deed.

Alice’s versie van een etentje bleek te bestaan uit het demonstreren van een erotische lapdance en haar voorbeeld werd gretig gevolgd door een langbenige schoonheid naast Tom. . Kimberley testte haar kans op slagen door hem intens te zoenen. Een actie die wederzijds goedkeuren leek weg te dragen, want Tom schoof zijn stoel een stukje naar achter en zijn hand gleed naar zijn rits. Alleen lag zijn aandacht niet bij Kimberley. Zijn blik was strak gericht op haar.

‘Wat doe ik hier?’

Dit keer kon ze echt niets meer als antwoord verzinnen en dus stond ze op. Ze kon zich niet voorstellen dat ze ook maar door iemand gemist zou worden, dus nam ze niet de moeite om haar vertrek kenbaar te maken. Ze ging gewoon.

Ze voelde zich opvallend kalm en krachtig toen ze haar jas uit de garderobe pakte en even daarna de frisse zuurstof door haar aderen zoog.

Ze twijfelde. Ze zou een taxi moeten bellen, maar eigenlijk wilde ze gewoon even rondlopen. Ze voelde zich verward. Opgefokt. Ze wilde...

Ze schrok van de zwarte jeep die met een abrupte beweging van de weg op de stoep kwam rijden en naast haar tot stilstand kwam.

“Stap in. Het is hier niet veilig om alleen rond te lopen.”

Niet begrijpend keek ze naar de chauffeur. Waar kwam HIJ nou opeens vandaan? En waarom...

“Hoe kun je nu hier...”

“Ik was van gedachten veranderd...” het klonk als een gegrom, maar ze kon geen spijt herkennen. “Dus schiet op met instappen, voordat ik weer van gedachten verander...”

Ze slikte even zwaar. Ze wist honderden redenen te verzinnen waarom dit niet verstandig was, maar die ene reden om het wel te doen was sterker. Deze man had haar al de hele avond gefascineerd en ze wilde ontdekken waarom. Dus knikte ze kort, liep om de wagen heen en stapte in.

Na het bevestigen van de autogordel, wachtte ze met gevouwen handen op het weggrijden van de auto, maar er gebeurde niets.

Toen ze hem aankeek, glimlachte hij. Het viel haar op dat er van die starende, peinzende, peilende blik van die avond niet veel meer over was. Zijn ogen – ja, ze waren zelfs in het schemer van de auto duidelijk blauw! – keken eerder goedkeurend. Een beetje plagend, ook.

“Ik wil met liefde gewoon met je rondrijden, Kelsey, maar als je wilt dat ik je ergens naar toe breng, zul je me toch echt moeten vertellen waar we heen gaan...”

Het uitspreken van haar naam gaf haar een onbestendige trilling in haar buik. Wat wás dit toch? Okay, ze had een zwak voor mooie, lage stemmen en Tom’s stem wás laag en warm. Okay, ze had een zwak voor mooie ogen en Tom’s ogen waren prachtig. Sprekend, open en op één of andere manier kwetsbaar. Maar verder...nouja, verder wist ze eigenlijk niets van hem. Waarom voelde het dan zo bizar vertrouwd?

Ze beseftte opeens dat hij op haar reactie zat te wachten en ze voelde dat ze bloosde.

“Zet me maar af bij een goed, maar betaalbaar hotel, als je wilt.”

Hij startte de motor en vanuit haar ooghoeken zag ze dat zijn glimlach zich had uitgebreid tot een volle grijns.

Met slechts vier woordjes – zet me maar af – had ze heel subtiel doch doeltreffend duidelijk gemaakt dat ze niet van plan was de plaats van Kimberley in te vullen. Als hij heel eerlijk was – en tegen zichzelf was hij dat altijd – vond hij dat jammer. Hij zou Kelsey niet weerhouden om op zijn schoot te klimmen, zoals hij dat bij Kimberley wel had gedaan.

Hij voelde zijn lichaam direct reageren en met een bijna abrupt gebaar liet hij het raam een stukje naar beneden glijden. Wat wás dit toch?

Na een paar happen zuurstof was hij weer in staat tot enige communicatie.

“Verblijf je in een hotel? Woon je hier niet?”

Kelsey schudde haar hoofd. “Ik woon in Bowlburn en ik zou dit weekend bij Alice logeren, maar..”

De peinzende blik was terug.

“Alice was...”

“Lapdancer nummer 1.” Ze had de bitterheid niet uit haar opmerking kunnen filteren en Tom nam haar even snel op. Om vervolgens kalm te reageren: “Je kende haar blijkbaar niet zo goed.”

Dit keer was het haar beurt om te grijnzen.

“Laten we zeggen dat ik haar dit op kantoor nog nooit heb zien doen.”

“Ah, collega’s...” Tom knikte alsof dit alles verklaarde. Bij het zien van haar vragende blik, grinnikte hij even.

“Ik heb ervaring met mensen die zich op het werk heel anders gedragen dan in hun vrije tijd...”

Kelsey knikte even. Ze kon zich uiteraard wel voorstellen waarom Alice haar nooit had verteld over haar uitbundige hobby, maar toch voelde ze zich ongelooflijk stom. Ze beschikte duidelijk niet over al te veel mensenkennis om...o, maar wacht even...er was niets mis geweest met haar mensenkennis. Ze had duidelijk het gevoel gehad dat ze niet op Alice’s voorstel moest ingaan, maar ze had het tóch gedaan. Tegen beter weten in. En niet één keer, maar twee keer op dezelfde avond, want nu zat ze in een besloten ruimte met een onbekende, die zijn schoot maar al te gewillig beschikbaar had gesteld aan...

“Hoe goed ken JIJ deze groep eigenlijk?”

Het was duidelijk dat Tom deze vraag niet had verwacht en ook niet prettig vond. Ze zag dat zijn vingers om het stuur zich even verstrakten.

“Eigenlijk niet zo goed. Ze zitten iedere week aan dezelfde tafel in dit restaurant en ik ben er dan ook...”

“Dus het zijn geen vrienden van je...”

“Nee.” Tom keek even opzij. “Nee, dat zijn ze niet.”

Toen Kelsey niet reageerde, keek hij haar even aan. Dit keer iets langer.

“Opgelucht?”

Ze lachte. Het was een prettig geluid. Het was hem die avond al eerder opgevallen, maar nu – in de stilte van de auto – voelde het als een prettige tinteling op zijn huid.

“Op zich wel,” er zat nog steeds een lach in haar stem, “want mijn vader heeft me altijd geleerd dat je iemands karakter kunt herkennen aan de vrienden om hem heen...” Dit keer was haar grijns ronduit ondeugend:

“maar als jij mijn karakter niet afrekent op mijn aanwezigheid in deze groep, zal ik het bij jou ook niet doen.”

Zijn lach was laag en warm. “Dat lijkt me een goede deal.”

Kelsey wees op een hotel dat zij net passeerden.

“Over goede deal gesproken...zou jij me niet afzetten bij een hotel?”

“Ik kan me niet herinneren dat ik dat heb beloofd...”

Hij keek plagend en hoewel ze alle reden had om zich onveilig te voelen, deed ze dat niet.

“Hmmm...” om hem niet aan te hoeven kijken, keek ze naar buiten. “Wat ben je dan van plan?”

“Ik vind het geen prettige gedachte om je achter te laten...” hij had er nog ‘in een vreemd hotel’ aan toe willen voegen, maar die woorden leken niet door te willen komen.

Toen hij haar blik zag, was hij er blij om. Ze keek lichtelijk verbijsterd, maar niet afstandelijk. Integendeel. Zijn eerlijkheid werd beantwoord met eerlijkheid.

“Gelukkig.”

Tom haalde even diep adem om zijn lichaam onder controle te brengen. Hij leek wel behekt. Wat wás dit toch?

“Dus we kunnen twee dingen doen...” hij trommelde even nerveus op het stuur. “Ik kan je naar jouw thuis brengen...” hij aarzelde, “...of je gaat mee naar mijn thuis...”

Wat hij al had verwacht, gebeurde. Ze verstrakte. En dus voegde hij er snel aan toe: “We beschikken over een logeerkamer...”

“Wé?”

Tom gaf zichzelf zwijgend een schouderklopje.

“Mijn zus woont ook bij mij. En ze is thuis vanavond...”

Toen Kelsey bleef zwijgen, nam Tom een risico. Hij raakte haar aan. Heel even, maar. Zijn hand op haar arm. Er zat zelfs een jas overheen. Waarom voelde hij dan haar huid branden? Of was het zijn eigen huid? Hij bedwong de neiging om zijn hand weg te trekken, bleef met zijn ogen op de weg en zei zacht: “Je weet dat ik je nog niet los wil laten. Vertel me wat jij wilt.”

Kelsey haalde diep adem en hij voelde haar trillen. Hij trok zijn hand terug om hard in het stuur te kunnen knijpen. Alsof hij zich mentaal voorbereidde op een afwijzing.

“Ik wil graag ontdekken waarom ik het gevoel heb dat de hele wereld ter plekke in elkaar zou storten als jij niet in mijn buurt zou zijn...”

Het was een fluistering, maar hij had haar gehoord.

“Dus jij voelt dat ook...” zijn hart bonsde zo hard dat het haar “Ja, ik voel dat ook” bijna overstemde.

Eén moment keken ze elkaar recht aan. Het was de intense, onderzoekende blik die ze elkaar eerder die avond regelmatig hadden gegeven. Wat wás dat toch?

“Dus...” ze aarzelde zichtbaar nog even en hakte toen de knoop door: “ik neem het aanbod van de logeerkamer graag aan...”

Hij knikte en zou het liefst even heel hard willen schreeuwen van opluchting.

Hij beperkte zich tot een kalm: “Fijn!” maar de boodschap kwam toch wel over: de opluchting was van zijn gezicht te lezen.

Hij wist dat hij nog iets uit te leggen had, maar hij had niet verwacht dat het aanblik van zijn huis zo’n afstandelijkheid zou veroorzaken.

Haar “Woon je HIER?” klonk zelfs bijna als een belediging en niet-begrijpend stopte Tom voor het hek en draaide zich half, zodat hij haar goed kon aankijken.

“Wat is er mis, Kelsey?”

“Dit...” ze wees naar zijn thuis en keek hem met een bijna paniekerige blik aan. “Je had het over één logeerkamer...je moet er minstens 20 hebben!”

Ondanks haar duidelijke spanning, moest Tom lachen. “Ik had het over een logeerkamer en het zijn er 23.”

Hij merkte dat zijn lach iets van de scherpe kantjes had afgehaald, hoewel hij nog steeds het probleem niet begreep.

Ze sloeg hem even zachtjes op zijn been en schudde haar hoofd. “Voor jou is het misschien één grote grap, maar als ik had geweten...”

“Dan ben ik blij dat je het niet wist...” onderbrak Tom haar. “Je laat je toch niet intimideren door een groot huis?”

“Nee.” Kelsey vouwde haar handen in haar schoot en boog haar hoofd. Ze was niet geïntimideerd door het huis, maar wel door de rijkdom die er vanaf straalde. Tom was rijk. En voor haar was dat een probleem. Ze wist dat het

niet eerlijk was, ze wist dat het een vooroordeel was, maar die wetenschap kon haar aangeleerde afkeer voor 'rijke jongetjes' niet beteugelen.

Tom legde zijn arm over haar autostoel en hoewel hij haar niet aanraakte, voelde het beschermend.

"Je hebt het recht om van gedachten te veranderen, Kelsey. Ik begrijp niet wat er mis is, maar je bent mij geen verantwoording schuldig. Als je liever toch naar een hotel gaat of als je wilt dat ik je thuis breng..."

Ze had al heel wat afgeaarzeld deze avond, besepte ze. Ze keek naar Tom. Hij keek bezorgd. Geen spoor van ongeduld, geen spoor van irritatie. Hij was bezorgd. Misschien werd het tijd om de cirkel te doorbreken. Dat hij rijk was, maakte hem niet meteen slecht.

"Mijn familie heeft slechte ervaringen met rijke mensen..." Het klonk als een fluistering en alleen de herinnering bracht al tranen naar haar ogen. Ze wilde er niet over praten. Niet nu. "...maar dat heeft niets met jou te maken. Niets met ons." Ze legde even haar hand op zijn wang, glimlachte en wees toen weer naar het grote huis.

"Mag ik uit die 23 logeerkamers zélf een kamer kiezen?"

Opgelucht draaide Tom zich terug achter het stuur en startte de auto.

"Dat mag. Alleen als je belooft dat je niet al te ver van mijn kamer gaat liggen..."

Kelsey grijnsde. Dat was een makkelijke belofte. Ze wilde niets liever dan bij hem in de buurt blijven. En dat vertelde ze met één woord: "Beloofd."

"Tom! Wat ben je lekker vroeg..." de aanstormende vrouw ging vol in de remmen bij het zien van Kelsey, "thuis...Hálo."

"Lisa, dit is Kelsey. Ze komt één van onze logeerkamers uitproberen. Kelsey, dit is mijn zus Lisa."

"Welkom!" Lisa was, net als haar broer, een lange, indrukwekkende verschijning zonder mensenvrees. Ze sloeg haar arm om Kelsey en vroeg op een bijna samenzweerderige toon: "Vertel Kelsey, wáár heeft mijn broer jou al die tijd verstopt en waarom word je nu aan mij voorgesteld...is er nieuws dat je mij wilt..."

"Lisa!"

In de strenge toon klonk half een lach, maar helemaal gelukkig met de situatie was Tom duidelijk niet.

"Zou je Kelsey niet meteen af willen schrikken? We hebben elkaar vanavond pas ontmoet en..."

Verbijsterd keek Lisa van haar gast naar haar broer en weer terug.

"Vanavond ontmoet? En je brengt haar thuis...?"

Ze schudde even haar hoofd en keek Kelsey toen verontschuldigend aan.

"Denk niet dat ik suggereer dat je niet welkom bent. Integendeel. Maar mijn broer heeft nog nooit een vrouw mee naar huis genomen..." Ze keek weer naar haar broer. "Vanavond ontmoet? Wáár?"

"In het restaurant."

Tom had inmiddels Kelsey's jas aangepakt en maakte met een handgebaar duidelijk dat ze kon gaan zitten waar ze wilde.

Overdonderd door de reactie van de zus, koos Kelsey voor een stoel bij de open haard en de knetterende vlammetjes brachten haar een beetje tot rust. Toen Tom even later in de stoel naast haar ging zitten, was ze dan ook in staat om kalm naar hem te glimlachen.

“Lisa scheen meteen te weten welk restaurant je bedoelde...is dat soms het enige restaurant waar je komt of...” bij het zien van Tom’s neergeslagen ogen, drong het opeens tot haar door. “...o wacht...dat restaurant is van jôu!” Tom glimlachte een beetje schaapachtig.

“Ik ben er altijd erg trots op geweest, maar zoals jij het nu brengt zou ik me er bijna voor gaan schamen...”

Dit keer was het Kelsey die schaapachtig keek.

“Dat was niet mijn bedoeling...”

“Dat weet ik. Ik zei ook bijna...”

Kelsey nam hem rustig in zich op, terwijl hij haar glimlachend aan bleef kijken. Ze kon zijn gedrag van die avond helemaal niet plaatsen met de man die nu naast haar zat. Waarom had hij vrijwillig gekozen voor een plek aan tafel van een luidruchtige...orgie, terwijl hij nu zo zichtbaar genoot van dit rustige samenzijn?

“En, rechter Kelsey, wat is uw wijze eindoordeel?”

Ze glimlachte en bracht haar eerdere gedachte onder woorden. Hij knikte begrijpend.

“Ik kan me voorstellen dat je die link niet kunt leggen, waar daar sta je te dicht voor op.”

Raadsels. Leuk, zo laat op de avond. Gelukkig bleek hij niet op een oplossing te wachten, want hij vervolgde meteen: “Die link ben je namelijk zélf. Vanaf het moment dat je het restaurant kwam binnenlopen...” hij stopte even om te slikken. Moest hij zichzelf zo prijsgeven? Hij had echter altijd een hekel gehad aan het spelen van spelletjes. Zijn vader was een meester in het manipuleren geweest en hij had zichzelf altijd gezworen dat hij dat soort praktijken niet zou toepassen. Dus zei hij eerlijk: “...wilde ik alleen nog maar bij je in de buurt zijn. En dus ben ik gewoon aangeschoven...”

Ongelovig staarde Kelsey hem aan.

“En blijkbaar vond iedereen dat normaal?”

“Dat betwijfel ik,” lachte Tom. “Ik denk eerder dat niemand iets durfde te zeggen. Ze zijn al uit menig restaurant verbannen en als ik geen aparte ruimte zou hebben gehad waar ik ze uit het zicht en gehoor van mijn andere gasten kon houden, zouden ze bij mij ook niet welkom zijn. Dus ze houden me graag te vriend...”

Kelsey knikte zwijgend. De macht van het geld. De stem van haar vader klonk opeens helder in haar geest en ze beet op haar lip. Als haar vader zou weten waar ze nu zat...

Ze was zo in gedachten dat ze schrok toen Tom opstond. Automatisch wilde ze ook opstaan, maar Tom duwde haar zachtjes op haar schouder.

“Blijf lekker zitten. Ik ga even wat te drinken halen. Wat kan ik voor je meenemen? IJsthee?”

Ze glimlachte. Hij had haar écht goed in de gaten gehouden, die avond.

“Ja graag.”

Ze luisterde naar zijn voetstappen en genoot van de warmte. Het was een prettige kamer. Niet te groot, niet te druk. Prettig.

Ze zonk nog iets dieper weg in de grote zachte stoel en glimlachte.

“Je ziet er tevreden uit.”

Zijn stem klonk zacht en voelde als een liefkozing. Hij zette het glas ijs thee op het tafeltje tussen hen in, ging zitten en strekte zijn lange benen voor zich uit. Hij vouwde zijn handen voor zijn buik en keek haar toen op z’n gemak aan.

Ze glimlachte. “Ik vóel me ook tevreden.”

“Mooi. Ik ook.”

“Ik kan het alleen nog niet bevatten, allemaal.”

Tom knikte. “Ik snap wat je bedoelt. Ik kan niet eens goed onder woorden brengen wat ik voel, laat stáán dat ik het kan begrijpen.”

“Exact.”

“Nou, als ik me er mee mag bemoeien...” met de binnenkomst van Lisa leek de hele kamer opeens te borrelen van energie en Kelsey wist niet wat komischer was...het gekwelde gezicht van Tom of de ondeugende grijns van zijn zus. En omdat ze heel nieuwsgierig was naar de – zonder twijfel bijzondere – uitleg van Lisa, knikte Kelsey haar veelzeggend toe.

Meer aanmoediging had Lisa duidelijk niet nodig, want ze liet zich op de bank tegenover hen vallen, hief haar handen theatraal naar de hemel en riep: “Jullie zijn elkaar in vorige levens ook steeds tegengekomen en nu is het weer gebeurd!”

“O hellup,” Tom nam een grote slok van zijn drankje – hee! Het was haar al opgevallen dat hij in het restaurant geen alcohol had gedronken, maar nu thuis zat hij nog steeds aan de frisdrank! – en draaide met zijn ogen.

“Ik heb m’n handen aardig vol aan dit leven...moet ik me nou ook nog gaan bezighouden met vorige levens?”

“Nee joh!” Lisa was niet van haar stuk te brengen. “Je hoeft je helemaal nergens mee bezig te houden. Dat heeft het Universum al voor je gedaan. Die heeft jullie samengebracht en het enige dat jij hoeft te doen is te zorgen dat je het niet verknalt. In dit leven, dus.”

Ze stak even haar tong naar hem uit en hij grijnsde.

“Nou, ik ben blij dat er verder geen druk op me wordt uitgeoefend, ofzo...” hij knipoogde naar zijn zus en keek toen naar Kelsey. Om ter plekke te vergeten wat hij tegen haar wilde zeggen. Met de oranje gloed van de open haard achter haar, leek ze inderdaad uit een ander leven. Een sprookjeswereld.

“Je bent prachtig.”

“Pjoei, het is hier wel warm bij die open haard...” veelzeggend wapperde Kelsey met haar hand voor haar gezicht, maar Tom liet zich niet afleiden.

“Problemen met het accepteren van complimentjes?”

“Blijkbaar...” Kelsey probeerde zo nonchalant mogelijk te grijnzen, “vooral als ze zwaar overdreven zijn...”

“Ho ho, ik vind je ook prachtig en ik probeer je niet in mijn bed te praten.”

Met gespeelde schrik sloeg Lisa haar hand voor haar mond en voegde er een overduidelijk niet gemeend “sorry” aan toe.

Terwijl Tom een beetje zuur glimlachte, liet Kelsey haar schaterlach de vrije loop. Waarop Tom nog zuurder keek en Kelsey nog harder moest lachen.

“Twee vrouwen in huis is toch niet zo’n goed idee...” mompelde hij, maar de pretlichtjes in zijn ogen vertelden hun eigen verhaal.

“Kom op, Tom...je laat je toch niet intimideren door twee vrouwen?”

Het ontging hem niet dat Kelsey hem bestookte met bijna zijn eigen woorden, maar voordat hij kon reageren, klonk een vrolijk melodietje door de kamer.

Wie kon haar op dit tijdstip bellen? Een blik op haar mobieltje deed haar verkillen. Als haar vader zo laat belde, was het niet goed...

Verontschuldigend stond ze op. “Het is m’n vader. Ik moet ‘m even nemen.”

Broer en zus knikten begrijpend. “Wil je dat we...”

Snel schudde Kelsey haar hoofd. “Blijf lekker zitten...ik...hoi pap, met mij...”

“Waar zit je?”

Haar vader was duidelijk erg emotioneel én – en daar begreep ze niets van – woedend.

“Ik zit bij een vriend...hoezo?”

“Ik heb net een verontrustend telefoontje ontvangen van jouw vriendin...Alice...”

Ze wist niet waarom, maar haar haren gingen onmiddellijk overeind staan.

“Ten eerste is Alice een collega en geen vriendin en ten tweede...waarom belt ze jou? Ze heeft mijn mobiele nummer en...”

“Die kon ze niet vinden en toen heeft ze op één of andere manier ons nummer achterhaald.”

Kelsey fronste haar wenkbrauwen. Er klopte hier iets niet, maar ze kon haar vinger er niet precies opleggen.

“En waarom besloot ze jullie lastig te vallen?”

“Omdat ze bezorgd was! Ze zei dat je zomaar het restaurant bent uitgehold, zonder haar te laten weten waar je naar toe ging!”

“Ik heb niet gehold. Ik ben gewoon weggelopen. Alice had het op dat moment te druk met...”

“Die hele Alice boeit me niet,” onderbrak haar vader haar bars. “Ze vertelde dat de eigenaar van het restaurant ook opeens verdwenen was en dat die nogal een reputatie heeft...”

Nu begon Kelsey boos te worden. Alice liep al jaren te zoeken naar een rijke echtgenoot en was waarschijnlijk boos dat haar collega er nu met één aan de haal was gegaan. Voordat ze de kans kreeg om iets te zeggen, vervolgde haar vader: “en toen ze zijn naam noemde, stortte mijn wereld in. Kelsey, hoe kun je ons zo verraden?”

Okay. Nu was het officieel. Kelsey was nu écht kwaad.

“Pap, het moet nu maar eens afgelopen zijn met die vooroordelen over mensen met geld! Ik...”

“Kelsey...je gaat me toch niet vertellen dat je niet weet wie hij is? Heb je niet eens de moeite genomen om naar zijn naam te vragen?”

De afkeuring en teleurstelling wogen nu nog zwaarder in haar vader’s stem dan zijn woede.

“Hij heet Tom...” begon Kelsey enigszins verdedigend.

“Ja. Tom Prior.”

Op dat moment kon Kelsey de wereld tot stilstand horen komen. Dit was niet mogelijk! Zo wreed kon het Universum niet zijn. Dit moest een ándere Tom Prior zijn.

Met haar hand voor haar mond draaide ze zich om naar de man in de stoel, die haar nu geschrokken aan keek.

“Kelsey, wat is er mis?”

“Heet jij Tom Prior?”

Niet begrijpend knikte hij. “Ja, dat klopt.”

Kelsey had het gevoel dat de vloer onder haar voeten oploste, maar ze moest de volgende vraag ook stellen.

“Ben jij elf jaar geleden betrokken geweest bij de dodelijk ongeval?”

Toen ze Tom wit zag wegtrekken, werd ze duizelig en kon nog net op tijd steun vinden bij een eettafelstoel.

“Pap, ik kom naar huis.” Zonder zijn reactie af te wachten, klapte ze haar mobiel dicht en bleef aan de grond genageld naar Tom staren. Hoe kon ze deze gevoelens hebben...voor hém? Wat was dit voor idioot spel?

“Kelsey? Wie...”

“Het was mijn broertje, Tom. Elf jaar geleden heb je in een dronken bui mijn broertje doodgereden en dankzij de dure advocaten die je vader had opgetrommeld, ben je er zonder straf mee weg gekomen.” Ze lachte en huilde tegelijk. Verbitterd. Verbijsterd. “Ik neem aan dat dit dan je straf is. Alleen snap ik niet waarom ik ook gestraft moest worden...”

“Kelsey...” het klonk als een smeekbede, maar ze kon er niet naar luisteren. Ze schudde haar hoofd in een poging te voorkomen dat zijn stemgeluid haar oren kon bereiken.

“Ik moet naar huis.”

“Laat mij je...”

“NEE!” ze gilde het uit. “Snap je dan niet dat het mij teveel pijn doet om nog in jouw buurt te zijn?”

“Ik WIL het niet snappen!”

Huilde hij?

Ze voelde opeens Lisa’s arm weer om haar heen, die haar langzaam uit de kamer naar de hal bracht, haar in haar jas hielp en met haar buiten liep.

“Ik breng je thuis.” Al haar bruisende energie en grappenmakerij was weg en wat over bleef was een kalme jonge vrouw met de touwtjes in handen. “Kom, lieve Kelsey. Ik breng je thuis.”